

בעניין:

1. כוכבי אבנר ת.ז.

2. כוכבי מליחי סיגל ת.ז.

המעוררים

- נגד -

י. כספי ספנות (1992) בע"מ ח.פ. 511724486

המשיבהמרח' דרך העצמאות 76, חיפה 33035
טל': 04-8674444, פקס: 04-8674456בקשת רשות ערעור

1. מוגשת בזאת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות בחיפה (כב' השופט ג' אנגל), בתיק ת.ק 3347/05 כוכבי נ' י. כספי ספנות בע"מ, מיום 14.2.2006.
- העתקי כתב התביעה וכתב ההגנה בתביעה שכנגד מצ"ב כנספחים א' ו-ב' לבקשה.
 - העתק תצהיר העד מירון וייזר מצ"ב כנספח ג' לבקשה.
 - העתק פרוטוקול הדיון בתיק מיום 28.11.2005 מצ"ב כנספח ד' לבקשה.
 - העתק פסק הדין מצ"ב כנספח ה' לבקשה.

א. פתח דבר

2. המערערים טענו בתביעתם כי בשל רשלנותה של המשיבה, אבדה מזוודתם ובתוכה חומר וציוד הזרקה ובדיקה הנחוצים למחלת הסוכרת, ממנה סובל המערער, כמו-גם ציוד אחר רב ערך. לאחר שהחיפוש אחר המזוודה לא צלח, נותר המערער ללא האינסולין שהוא צורך קיומי בעבורו, ומותאם לו באופן אישי. עקב כך, וכדי לא לקחת סיכון, הורה הקברניט, ממש "בדקה התשעים" להוריד את המערערים מהספינה, בחיפזון, וך גרימת צער ועוגמת נפש רבה למערערים בגין אובדן הפלגת ירח הדבש, שתוכננה והותאמה למועד זה מראש. הורדת המערערים מהספינה אף גרמה עוגמת נפש רבה למערערים, נוכח העובדה שיתר המפליגים ואנשי הצוות היו עדים למעמד משפיל זה.

המקרה מפורט במלואו:

- א. במכתב ששלחו המערערים עוד ביום ההורדה (26.6.05) למשיבה וצורף לכתב התביעה כנספח ג' (להלן: "המכתב").
- ב. בכתב התביעה וכתב ההגנה מטעם המערערים.
- ג. בפרוטוקול הדיון בתיק.
3. המערערים תבעו פיצוי הוגן, המשקף נאמנה את שווי תכולת המזוודה שאבדה, וכן פיצוי בגין אובדן ירח הדבש, עוגמת הנפש והבושה שנתלוותה לכך, אובדן ימי עבודה מחד, ובזבוז ימי חופשה שנתיים מאידך.
4. בית המשפט קמא דחה את התביעה. מעיון בסעיף 7 לפסק הדין, עולה כי הסיבה היחידה שעליה השית כב' השופט את הדחייה היא כי התובעים שינו גרסתם:

"די בשינוי גרסאות התובעים לעניין ההורדה מן האוניה כדי לקבוע כי גרסתם אינה אמינה ובודאי שלאור זאת לא הרימו את הנטל להוכחת תביעתם."

ב. עילות הערעור

1. שינוי גרסת התובעים:

5. בית המשפט קמא ביסס קביעתו לעיל, תוך שהוא נסמך על קטע חלקי בלבד מהמכתב, כפי שצוטט בעת הדיון ע"י ב"כ המשיבה באופן חלקי, מגמתי ומעוות, ולא בכדי, תוך שהיא נאחזת במיוחד במלים: "...ולכן נאלצנו לרדת מהאזניה...", כאילו המלה "נאלצנו" משקפת מצב בו המערערים בחרו לרדת מהאזניה מרצונם החופשי, מתוך מספר ברירות שעמדו בפניהם. חיזוק לכך, ניתן למצוא אף בדברי ב"כ המשיבה (בעמ' 2, שורות 2-3 לפרוטוקול):

"...במסמכים ששלח לנו בנספח ב' (צ.ל נספח ג') לכתב ההגנה, לא נמצא על הסיפון ולכן נאלצנו לרדת. זו הייתה בחירה שלו ואף אחד לא אילץ אותו."

המערערים יטענו כי בית המשפט קמא טעה פעמיים בקביעתו בסעיף 7 לפסק הדין כי:

"די בשינוי גרסאות התובעים לעניין ההורדה מן האזניה..."

הטעות הראשונה נעוצה בכך שכב' השופט אימץ את פרשנותה הלשונית של ב"כ המשיבה למלה "נאלצנו", כדברי כב' השופט בסעיף 3 לפסק הדין:

"הם לא הורדו מן האזניה ע"י החברה, אלא התובעים ירדו מן האזניה ביוזמתם לאחר שהמזודה לא נמצאה. כראיה לדברים אלו להם טענה החברה, הציגה נציגת החברה מכתב בו פנו התובעים אל חברת כספי לאחר האירוע ובו נכתב: "... לצערנו, אחת מן המזודות שלנו שהכילה ציוד חיוני, לא נמצאה על הסיפון ולכן נאלצנו לרדת מן האזניה ולא לממש את ההפלה שכה ציפינו לה."

יש לציין כי המלה "אילוץ" מוגדרת במילון כך: "כפיה, הכרח, האילוץ וההפצר, עשיתי את הדבר לא מרצוני אלא מתוך אילוץ" (מתוך מילון אבן שושן כרך א-ד עמ' 93). לפיכך, פרשנותה הנכונה של המלה היא מצב של אילוץ וכפיה, ולא ביצוע פעולה מתוך בחירה חופשית.

הטעות השנייה נובעת מכך שהשופט הסתפק בציטוט החלקי והמגמתי של ב"כ המשיבה, וכפי הנראה, מבלי שעייין באמור בהמשך המכתב, בו מודגש כי המערערים הורדו האזניה:

"...לכן, כשהתברר לנו שהפריטים אלה אינם נמצאים ברשותינו ולא היה ברור שהם על האזניה וימצאו בזמן הקרוב, נתבקשנו ע"י איש מצוות האזניה (שמו דקר) שנעזוב את האזניה מיד. הורצנו כמו אחוזי טירוף לחדר על מנת להוציא את הציוד שסידרנו בו והורדנו מן האזניה למזח כאשר אנו עומדים חסרי אוזנים, המומים, מתוסכלים מביטים באזניה המפליגה לדרכה."

6. המערערים יטענו כי מבחינה עובדתית ואובייקטיבית, לא ניתן להסיק כי המערערים שינו גרסתם, אלא דווקא את ההיפך הגמור מכך, דהיינו, המערערים הציגו גרסה אחידה ועקבית החל מהאמור במכתב, דרך כתבי הטענות וכלה בעדות המערער בדיון עצמו:

"כאשר הגיע מועד ההפלה והמזודה לא נמצאה, הורה קצין האזניה לתובעים לרדת מן הספינה לאלתר, על פי הוראתו של הקברניט משום שהאזניה חייבת להפליג והצוות אינו יכול להבטיח לתובעים שהמזודה תמצא." (סעיף 6 לכתב התביעה)

"מוכחש האמור בסעיף 4 לכתב התביעה שכנגד. כוכבי לא ביקשו לרדת מהאזניה, אלא אולצו לרדת מהאזניה." (סעיף 9 לכתב ההגנה שכנגד).

"הורידו אותנו מהאזניה, אמרו שאינם מוכנים לקחת את הסיכון." (עמ' 1 שורה 12 לפרוטוקול הדיון)

7. כפי שהוכח לעיל, טענת השופט קמא כי התובעים שינו גרסתם הינה טענה חסרת יסוד. לנוכח מוצקות גרסת המערערים, היה על כב' השופט להמשיך ולבחון את אמינות גרסת המשיבה וראיותיה.

2. גרסת המשיבה וראיותיה:

8. המערערים יטענו כי גרסת המשיבה נסמכת כולה על טענות שקריות – עובדה מהותית ביותר לצורך ההכרעה השיפוטית.
9. ב"כ המשיבה, גבי ביטון, הינה עובדת המחלקה המשפטית של המשיבה. היא לא נכחה בעת האירוע נשוא התביעה, ולפיכך, טענותיה שהועלו בדיון הן טענות שקריות ובלתי מבוססות. מול טענותיה ניצבת עדות המערערים, אשר כמובן, היו עדים לחילופי הדברים ולהתרחשות האירוע על סיפון האונייה.
10. שקריה של המשיבה נחשפים אף מתצהיר שניתן ע"י מר מירון וייזר (סוכן הנמל של המשיבה), אשר צורף לכתב הגנתה של המשיבה. בסעיף 2 לתצהירו של מר וייזר נכתב:

"בתאריך 26.6.06 בעת שהייתי על האונייה ...., פגשתי את מר כוכבי אבנר אשר הודיע לי כי אחת ממזוודותיו ובה ציוד רפואי לא הגיעה לידיי" (ראה נספח א' בכתב ההגנה של הנתבעת).

בתחילת עדותו דבק העד בגרסתו והעיד, כאמור בעמוד 2 שורה 12 לפרוטוקול:

"אני הייתי נוכח בעת האירוע."

עם זאת, משנשאל ע"י המערער היכן פגש בו לראשונה, השיב העד בעמ' 3 שורה 4 לפרוטוקול:

"נכון, הודיע לי בקשר שהוא יורד מהאונייה וחיכיתי לו ברציף."

11. מן האמור לעיל עולה כי עדותו של מר וייזר, הינה עדות שקר. מר וייזר פגש במערערים לראשונה רק לאחר שהורדו מאוניית המשיבה. על כן, ברור כי מר וייזר אינו יכול להעיד על האירועים ועל חילופי הדברים בין המערערים לנציגי המשיבה שהתרחשו על סיפון האונייה, כיוון שהוא כלל לא היה עד להם. גרסת המערערים, איפוא, הינה גרסה אמינה, עקבית ומוכחת, כאשר מולה ניצבת גרסתה השקרית בעליל של המשיבה. אשר על כן, דחיית גרסת המערערים ע"י בית המשפט קמא בנימוק כי היא אינה אמינה - בטעות יסודה. בנוסף, מעיון בכתבי טענותיה של המשיבה, עולה בבירור חוסר האמינות של גרסת המשיבה (ראה למשל סעיף 3 לכתב התביעה שכנגד וכן סעיף 7 בכתב ההגנה).

3. סירוב בית המשפט לאפשר למערער לטעון טענותיו ולהגיש מלוא ראיותיו

12. בית המשפט קמא סירב לאפשר למערער להגיש בעת הדיון ראיות לעניין שווי תכולת המזוודה האבודה (הנאמדים בכ- 6,500 ₪). כמו-כן, התעלם בית המשפט ממכתב המערער לבית המשפט מיום 1.12.05 בו טען טענות מהותיות וצרף ראיות נוספות, אשר לא הועלו בעת הדיון, וזאת בשל חוסר ניסיונו המשפטי, כפי שפרט המערער במכתבו.

- העתק מכתב המערער לבית המשפט קמא מיום 1.12.05 מצ"ב כנספח ו' לבקשה.

4. סירוב בית המשפט לפסוק פיצוי ריאלי וראוי בגין נזקיהם הממוניים של המערערים:

13. ראוי לציין, שהמשיבה הכירה באחריות לרשלנותה ולפיכך, זיכתה המערערים בדמי ההפלגה. כמו-כן, הסכימה המשיבה לפצות חלקית על אובדן הציוד, אך זאת במקביל להתחייבות שלא תהיינה למערערים תביעות נוספות נגדה. על פי יעוץ משפטי, נמנעו המערערים מלפדות את ההמחאה על סך 2,490 ₪, שכן, פדיונה היה מהווה הסכמה לגובה הפיצוי וויתור על תביעה בגין האמור לעיל. ראוי לציין, שבינתיים פג תוקפה של ההמחאה ולא ניתן לפדותה עוד. לנוכח סירוב בית המשפט להתיר הגשת הראיות האמורות בסעיף 12 לעיל, הרי שקביעת בית המשפט שאין מקום לפיצוי מעבר ל-2,490 ₪ היא קביעה שרירותית ומקפחת.

- העתק ההמחאה רצ"ב כנספח ז' לבקשה.

14. המערערים יטענו כי בניגוד לטענת ב"כ המשיבה, הם לחלוטין לא פוצו בגין ביטול ההפלגה. המשיבה השיבה למערערים את הסכום שגבתה, אך לא פיצתה את המערערים כלל בגין ביטול ההפלגה, וזאת חרף קביעתו של בית המשפט קמא כי "המשיבה ראתה באחריותה לביטול הפלגה זו" (סעיף 8 לפסק הדין).

5. אי פסיקת פיצויים בגין נזקים בלתי ממוניים:

15. בית המשפט קמא שגה כאשר לא פסק כלל פיצוי בגין עוגמת הנפש שנגרמה למערערים. כב' השופט התעלם מהעובדה כי מדובר בירח דבש ולא בחופשה רגילה, אשר נהוג לממש אותה בסמוך למועד הנישואין. בית המשפט התעלם מהאמור בנספח ו' לכתב התביעה, לפיו נבצר מהמערערים לצאת לחופשת ירח דבש חלופית במועד אחר, וכן מהעובדה שיתר המפליגים היו עדים למעמד הורדתם של המערערים מהסיפון. לכן, אך הוגן הוא שגם בגין נזק זה, יקבע פיצוי הולם בהתאם לנסיבות.

ג. סיכום:

16. הואיל והמשיבה הודתה באחריותה, ואף משנקבע בפסק הדין של בית המשפט קמא כי המשיבה נושאת באחריות לנזקיהם של המערערים, מן הראוי היה לחייבה בפיצוי מלא בגין נזקיהם של המערערים (ממוניים ובלתי ממוניים כאחד).

17. בית המשפט קמא שגה כאשר נמנע מלבחון את טענות המערערים וראיותיהם לגופם. לאור המפורט לעיל, סבורים המערערים כי בפסק דינו של בית משפט קמא נפלו טעויות ופגמים מהותיים ביותר היורדים לשורשו של עניין. פגמים אלה מחייבים התערבותה של ערכאת הערעור בפסק דינו של בית המשפט קמא.

18. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את פסק דינו של בית המשפט קמא, ולחייב את המשיבה לשלם למערערים את סכום התביעה (כפי שפורט בסעיף 16 בכתב התביעה) בתוספת ריבית והצמדה, וכן להשית על המשיבה הוצאות משפט בגין ההליכים בבית המשפט קמא ובגין הליך זה.

סיגל מליחי כוכבי

אבנר כוכבי

בתי המשפט

ברע"ב 000277/06

בית משפט מחוזי חיפה

תאריך: 31/05/2006

בפני: כב' השופטת ברכה בר-זיו

בעניין: כוכבי אבנר ומליחי סיגל

המבקשים

נ ג ד

י. כספי ספנות (1992) בע"מ

המשיבה

פסק דין

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט לתביעות קטנות בחיפה (כבוד השופט ג. אנגל) מיום 14.2.06 בת.ק. 3347/05.
2. המבקשים הגישו נגד המשיבה תביעה כספית על סך 15,246 ₪. בתביעתם טענו המבקשים כי הם רכשו מאת המשיבה חבילת נופש זוגי בהפלגה בספינה. זמן קצר לפני ההפלגה התברר כי המזוודה של המבקשים לא נמצאת על הספינה. מאחר והמבקש נזקק לטיפול בסכרת והתרופות נמצאו במזוודה הוא נדרש לרדת מהספינה. למבקשים שולם על ידי חברת הביטוח סך של 550 דולר בגין אבדן המזוודה. בתביעתם טענו המבקשים כי עקב אבדן המזוודה וביטול הנופש נגרמו להם נזקים המסתכמים בשווי תכולת המזוודה - 6,556 ₪, אבדן ימי חופשה בסך 790 ₪ ועוגמת נפש בסך 8,000 ₪.
3. המשיבה טענה כי המבקשים ירדו מהספינה ביוזמתם וכי המבקשים פוצו וקיבלו זיכוי מלא על הכרטיס ולא נגרם להם כל נזק. המשיבה הגישה נגד המבקשים כתב תביעה שכנגד וטענה כי המבקשים ירדו מהספינה ביוזמתם, בנסיבות בהם נחשב הדבר כביטול של הרגע האחרון, המחוייב בדמי ביטול.
4. בפסק דין מיום 14.2.06 קבע בימ"א קמא כי גירסת המבקשים אינה מהימנה לאור שינוי הגרסאות לענין ההורדה מן הספינה והם לא הרימו את הנטל להוכיח תביעתם. עוד קבע כי התובעים קיבלו פיצוי הן על אובדן המזוודה והן שיפוי בגין ביטול ההפלגה ואין מקום לפיצוי נוסף. באשר לתביעה הנגדית – גם זו נדחתה כאשר בימ"ש קמא קובע כי המשיבה הכירה באחריותה לביטול ההפלגה.

בתי המשפט

ברע"ב/06/000277

בית משפט מחוזי חיפה

תאריך: 31/05/2006

בפני: כב' השופטת ברכה בר-זיו

5. פסק דין זה הינו נשוא הבקשה שבפני, כאשר לטענת המבקשים אבדן המזוודה נגרם באחריותה של המשיבה ועליה לפצותם בגין הנזקים שנגרמו להם.
6. המשיבה טענה כי המבקשים סחטנים וכי אינם זכאים לכל פיצוי.
7. החלטתי ליתן למבקשים רשות ערעור ולדון בערעור על פי הרשות שניתנה.
8. אין חולק כי אבדן המזוודה נגרם באחריותה של המשיבה – וכך גם קבע בית משפט קמא.
9. בנסיבות שכאלה – ולאור העובדה שבמזוודה היו תרופות שהיו חיוניות למבקש – אין זה רלוונטי כלל אם המבקשים ירדו מהאניה ביוזמתם או שנתבקשו לרדת על ידי צוות האניה.
10. גם העובדה שהמבקשים פוצו בגין כרטיסי ההפלגה והמזוודה אינה רלבנטית, שהרי הם אינם תובעים כפל פיצוי בגין נזקים בגינם פוצו ואין לי ספק, והדבר לא נסתר בראיות, כעולה מפרוטוקול הדיון, כי נגרמה למבקשים עוגמת נפש, אותה אני מעמידה על סכום של 5,000 ₪. כן זכאים המבקשים לפיצוי בגין תכולת המזוודה, בסך 3,000 ₪ (אומדן ההפרש בין שווי התכולה לפיצוי ששולם, כאמור).
11. אשר על כן אני מבטלת את פסק דינו של בית משפט קמא ומחייבת את המשיבה לשלם למבקשים את הסכום של 8,000 ₪ וכן הוצאות בסך 2,000 ₪.
12. **המזכירות תחזיר למבקשים את הערובה שהופקדה על ידם.**

ניתן היום ד' בסיון, תשס"ו (31 במאי 2006) בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.